Enderrock | Jordi Bianciotto | Actualitzat el 08/02/2022 a les 17:30

El 'Present' d'El Diluvi és festa i poesia

El periodista musical Jordi Bianciotto fa una crítica del darrer darrer disc del grup d'Alcoià

Ja fa deu anys que de la comarca de l'Alcoià va sorgir **El Diluvi**, que va insuflar vida als patrons musicals tradicionals tot fonent procedències i agermanant el folk autòcton amb ritmes llatins i tropicals, tot plegat sota la mirada aprovatòria d'**Ovidi Montllor**, a qui va dedicar el seu primer llançament, l'EP *Ovidenques* (autoeditat, 2012). En aquest temps, el grup ha fet créixer el llenguatge sonor i poètic, i ha aconseguit establir una identitat malgrat la procedència força diversa de les seves fonts d'alimentació. Aquest efecte és molt visible a *Present*, un àlbum on, de la mà de David Rosell (**Brams**, **Mesclat**, **Dept.**), que signa la producció, el repertori llisca amb naturalitat a còpia d'integrar cadències de cúmbia o ska, pistes de música urbana i els brots temperats de pop, sempre amb la veu de Flora Sempere, en despert diàleg amb la de David Payà, que marquen el camí de la proposta.

El Diluvi juga a *Present* amb la idea de viure el moment, esprémer-lo, i celebrar-lo com un regal, la segona accepció del mot. I per demostrar-ho no s'està d'evocar, un cop més, l'admirat **Montllor** a la primera cançó, "Paraules silenciades", en què clama per trencar murs comunicatius i albirar un dia ?que dure anys'. Composició ballable amb làmines d'electrònica, fusió que ja va treure el nas al disc anterior, *Junteu-vos* (Halley Supernova, 2019), i que ara pren embranzida.

Significatives, i ben travades, són les pinzellades urbanes, *autotune* inclòs, que es manifesten a "Foguera" -trobada amb la banda de ska-jazz **The Dance Crashers** amb aire de son cubà i al·lusions a Vicent Andrés Estellés- i a "Quin fandango!", peça que reprèn la història de la Marieta del tradicional "Fandango d'Onil", amb les veus coprotagonistes de **Pep Gimeno ?Botifarra'** i **Hilari Alonso**. Continuant aquest fil destaca "Tot amor falla", cançó on el grup desenvolupa un poema d'Ausiàs March ("No pot mostrar lo món menys pietat") i, lluny de tractar-lo amb litúrgia museística, el porta cap a la conversa sucosa entre el rol masculí, ànima descreguda, i l'animosa figura femenina.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=wUI4E5g5xn8

La tendència rítmica-festiva s'estén al llarg de l'àlbum -amb expressions tan diàfanes com "Bona nit, amics meus", trobada ska-pop amb **Buhos**-, tot i que en el tram final, segment sempre més procliu a les sortides de guió, hi irrompen cançons que aporten altres matisos profitosos. Hi trobem l'ànim pop de "Present" i "De boca en boca", a més de la introspecció de "Tempestatibus" i "L'amor que fem", peça on es cola l'influx electrònic del drum'n'bass amb una dinàmica incisiva a dues veus. Són temes que obren nous horitzons i amb els quals **El Diluvi** dona a entendre que la seva manera de celebrar el desè aniversari és en moviment, sense atrinxerar-se en estètiques musicals d'eficàcia contrastada.